

Sygn. akt XGC 1017/17

(...)

Nakazem zapłaty z dnia 22 maja 2017 r. (sygn. akt X GNc 461/17) wydanym w postępowaniu nakazowym na skutek pozwu wniesionego w dniu 5 kwietnia 2017 r. przez Bank (...) Spółkę Akcyjną w W. (KRS (...)), Sąd nakazał pozwanej K. A. (PESEL (...)), aby w terminie dwóch tygodni od doręczenia niniejszego nakazu zapłaciła powodowi kwotę 198.734,48 zł (sto dziewięćdziesiąt osiem tysięcy siedemset trzydzieści cztery złote i 48/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 5 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2502 zł (dwa tysiące pięćset dwa złote) tytułem zwrotu kosztów postępowania albo wniosła w tymże terminie do tutejszego Sądu zarzuty (nakaz zapłaty k. 56 akt).

W zarzutach od nakazu zapłaty z dnia 2 maja 2017 roku wydanego przez Sąd Okręgowy w Ł. (...) oraz na rozprawie poprzedzającej wyrokowanie pozwana podniosła, że od dłuższego czasu A. (...), którą prowadzi, jest w trudnej sytuacji finansowej. W związku z tym, pozwana złożyła do Sądu Rejonowego dla Ł. (...) - Śródmieścia w Ł. (...), XIV Wydziału Gospodarczego ds. Upadłościowych i Naprawczych - wniosek o otwarcie postępowania sanacyjnego. wobec A. (...). Sąd wydał postanowienie w sprawie zabezpieczenia majątku A. (...) i ustanowił na ten czas nadzorcę tymczasowego, a pozwanej ograniczył w prawie podejmowania decyzji przekraczających zwykły zarząd. Umowa z Bankiem, na podstawie której pozwana otrzymała środki pieniężne, była zawarta na potrzeby prowadzonych przez pozwaną działalności gospodarczej. Bank (...) S.A. został w związku z tym wskazany w wykazie wierzycieli załączonym do wniosku o otwarcie postępowania sanacyjnego.

Pozwana wniosła o rozłożenie świadczenia na raty, wyrażając gotowość zapłaty rat po 5.000zł miesięcznie przez pierwszy rok, a w kolejnym roku po 10.000zł miesięcznie.

Pozwana jednocześnie złożyła wniosek o wstrzymanie wykonalności nakazu zapłaty (zarzuty od nakazu zapłaty k. 60-60 v akt, protokół e-rozprawy z dnia 11 stycznia 2018r. czas 00:01:20).

W odpowiedzi na zarzuty powód wniósł o utrzymanie w całości nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Okręgowy w Ł. (...) X Wydział Gospodarczy w dniu 22 maja 2017r. w postępowaniu nakazowym pod sygn. akt X GNc 461/17; podtrzymał w całości żądania i wnioski zawarte w pozwie; podtrzymał wszystkie wnioski dowodowe zawarte w pozwie. Pozwany wniósł o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda w całości kosztów niniejszego procesu (odpowiedź na zarzuty k. 114-115 akt).

Uzasadniając swoje stanowisko, pozwany podniósł, że Bank wystąpił z powództwem na skutek całkowitego zaprzestania negocjacji i zaniechania jakiegokolwiek kontaktu w sprawie spłat zadłużenia. W piśmie stanowiącym zarzuty od nakazu zapłaty pozwana wskazała, że złożyła do Sądu Rejonowego dla Ł. (...) - Śródmieścia w Ł. (...), XIV Wydział Gospodarczy d/s Upadłościowych i Restrukturyzacyjnych wniosek o otwarcie postępowania sanacyjnego, czego nie poparła żadnymi dowodami. Na dzień 21.12.2017r. w Centralnej Ewidencji Działalności Gospodarczej brak jest wpisów o toczącym się postępowaniu sanacyjnym. Pozwana nie wskazała danych nadzorcy tymczasowego, ani nie wskazała sygnatury aktu postanowienia w sprawie zabezpieczenia majątku pozwanej. Jednocześnie do dnia 21.12.2017r. w sprawie powódki nie skontaktował się z Bankiem żaden nadzorca tymczasowy. Bank nie został poinformowany o żadnym toczącym się postępowaniu restrukturyzacyjnym dotyczącym majątku pozwanej.

Pozwany podniósł, że w chwili obecnej, po wytoczeniu powództwa, Bank nie widzi możliwości polubownego rozwiązania sporu i wnosi o utrzymanie w mocy nakazu zapłaty wydanego przez Sąd (zarzuty od nakazu zapłaty k. 60-60 v akt).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana K. A. prowadzi działalność gospodarczą polegającą na sprzedaży detalicznej wyrobów farmaceutycznych (dowód: wypis (...) k. 5 akt).

Powód zajmuje się usługami z zakresu bankowości (dowód: wypis z KRS-u k. 2153 akt).

W dniu 22 maja 2014 roku pomiędzy (...) Bankiem (...) SA a pozwaną K. A. została zawarta umowa o kredyt nieodnawialny nr (...) - (...).

Umowa w pkt 2 określała spłatę w okresie 84 miesiącach od daty zawarcia umowy (dowód: umowa o kredyt nieodnawialny nr (...) - (...) z dnia 22.05.2014 roku k. 13-16 akt).

W związku z zaległościami w spłacie zadłużenia z tytułu umowy, powód wysłał do pozwanej w dniu 1 lipca 2016 r. monit, a w dniu 29 lipca 2016 r. ostateczne wezwanie do zapłaty (dowód: monity k. 11, 12 akt).

W dniu 25 października 2016 r. powód wystosował do pozwanej wypowiedzenie umowy wraz z wezwaniem do zapłaty. Wypowiedzenie umowy oraz przedsądowe wezwanie do zapłaty zostały wysłane listem poleconym na wskazany przez pozwanego adres. Pozwana nie spełniła żądanego świadczenia na rzecz powoda, ani też nie zaproponowała sposobu regulowania zadłużenia (dowód: wysłane wypowiedzenie umowy z dnia 25 października 2016 r., ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru k. 9,10).

Pozwana nie uregulowała zaległości i w związku z tym kredyt stał się wymagalny w całości po upływie okresu wypowiedzenia.

W dniu 25 stycznia 2017 r. powód wysłał do pozwanej przedsądowe wezwanie do zapłaty w celu nie wszczynania postępowania sądowego (dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty k. 7 akt).

W dniu 31 marca 2017 r. powód wystawił wyciąg z ksiąg banku nr (...), w którym figuruje zadłużenie pozwanej K. A. na kwotę 198.734,48 zł (sto dziewięćdziesiąt osiem tysięcy siedemset trzydzieści cztery i 48/100), na którą składają się wymagalny kapitał kredytu w wysokości 184.591,99 zł, odsetki zapadłe w wysokości 13.659,57 zł, opłaty i prowizje 482,92 zł (dowód: wyciąg z ksiąg banku nr (...) z 31 marca 2017 r. k. 6 akt).

W dniu 30 kwietnia 2015 roku nastąpiło połączenie Banku (...) Spółka Akcyjna (spółka przejmująca) z (...) Bank (...) Spółka Akcyjna (spółka przejmowana) w trybie art. 492 §1 pkt 1 k.s.h. przez przeniesienie całego majątku (wszystkich aktywów i pasywów) (...) Bank (...) Spółka Akcyjna na rzecz Banku (...) Spółka Akcyjna. Powód z dniem przejęcia działa pod (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. przy ul. (...), (...) (...) W., zarejestrowany w Sądzie Rejonowym dla m. st. Warszawy w Warszawie, XII Wydział Gospodarczy, Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...), REGON: (...), NIP: 526-10-08-546, kapitał zakładowy 84.238.318 zł, w całości wpłacony. Połączenie to udokumentowane jest odpisem z Krajowego Rejestru Sądowego, który na mocy art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz.U. z 2013r. poz. 1203 z późn. zm.)- (dowód : postanowienie k. 20).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów.

Należy podnieść, że praktycznie wszystkie istotne dla sprawy okoliczności wynikały z przedłożonych przez stronę powodową dokumentów prywatnych. Zgodnie z art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Formalna moc dowodowa dokumentu prywatnego wyraża się w tym, że zawarte w nim oświadczenie pochodzi od osoby, która złożyła podpis na dokumencie, jednakże nie rozciąga się ona na okoliczności towarzyszące złożeniu oświadczenia. Nie przesądza ona sama przez się o mocy materialnej dokumentu (kwestii jego ważności, skuteczności, a także prawdziwości). Dokument prywatny nie jest więc dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 sierpnia 2015 r. VI ACa 1031/14 LEX nr 1794400).

Podobnie w wyroku Sądu Apelacyjnego w Ł. (...) z dnia 26 sierpnia 2015 r.

(I ACa 238/15 LEX nr 1797159) wskazano, że dokument prywatny nie korzysta z domniemania zgodności z prawdą złożonych w nim oświadczeń - formalna moc dowodowa tego dokumentu nie przesądza jego mocy materialnej. Dokument prywatny nie jest sam przez się dowodem rzeczywistego stanu rzeczy.

Umowa kredytu, aneksy do niej, umowa o przelew wierzytelności oraz wyciągi z ksiąg rachunkowych są dokumentami prywatnymi w rozumieniu art. 245 k.c. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 15 lipca 2015 r. V ACa 174/15 LEX nr 1842230).

Należy wskazać, że Sąd Apelacyjny w Ł. (...) w wyroku z dnia 20 maja 2015 r. (I ACa 1702/14 LEX nr 1771284) analizował charakter wyciągów i z ksiąg bankowych jako dowód w sprawie. Sąd Apelacyjny w tym uzasadnieniu wskazał, że:

„Powodowy bank, wykazując istnienie zadłużenia strony pozwanej przedstawił na poparcie swoich roszczeń dowód w postaci wyciągów z ksiąg bankowych. Nie ulega wątpliwości, że złożony przez stronę powodową wyciągi z ksiąg bankowych stanowią dokumenty prywatne, zawierają bowiem pieczęć banku i treść określonego oświadczenia wiedzy wynikającej z ksiąg bankowych oraz są podpisane przez pracownika banku. Wyciągi te, zgodnie z art. 245 k.p.c., stanowią dowód tego, że osoba która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Jak podkreślane jest w literaturze, dokument prywatny stanowi pełnoprawny środek dowodowy, który Sąd orzekający może uznać za podstawę swoich ustaleń faktycznych, a następnie wyrokowania. Moc dowodowa dokumentu prywatnego jest jednak słabsza aniżeli moc dowodowa dokumentu urzędowego, ponieważ dokumenty prywatne nie korzystają z podstawowego w tym zakresie domniemania, że ich treść jest zgodna ze stanem rzeczywistym (domniemania zgodności z prawdą). Nie przeszkadza to jednak w tym, aby Sąd orzekający w ramach swobodnej oceny dowodów (art. 233 k.p.c.) uznał treść dokumentu prywatnego za zgodną z rzeczywistym stanem rzeczy”.

Orzecznictwo sądów powszechnych idzie jeszcze dalej, zauważając nawet, że sam fakt, że dane pismo nie spełnia warunków dokumentu określonego w art. 244 k.p.c. i art. 245 k.p.c. nie oznacza, że nie może ono stanowić dowodu w sprawie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 28 września 2015 r. III AUa 611/15 LEX nr 1820426).

Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art. 233 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie "wszechstronnego rozważenia zebranego materiału" (a zatem, jak podkreśla się w orzecznictwie, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności (por. wyrok SN z dnia 17 listopada 1966 r., II CR 423/66, OSNPG 1967, nr 5-6, poz. 21; uzasadnienie wyroku SN z dnia 24 marca 1999 r., I PKN 632/98, OSNAPiUS 2000, nr 10, poz. 382; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 11 lipca 2002 r., IV CKN 1218/00, LEX nr 80266; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 18 lipca 2002 r., IV CKN 1256/00, LEX nr 80267; wyrok SA w Poznaniu z dnia 12 czerwca 2013 r., III AUa 51/13, LEX nr 1356634).

Jak twierdzi się w literaturze, moc dowodowa oznacza siłę przekonania uzyskaną przez sąd wskutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych na potwierdzenie prawdziwości lub nieprawdziwości twierdzeń na temat okoliczności faktycznych, istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Wiarygodność zaś decyduje o tym, czy określony środek dowodowy, ze względu na jego indywidualne cechy i obiektywne okoliczności, zasługuje na wiarę (por. wyrok SA w Poznaniu z dnia 21 marca 2013 r., III AUa 1431/12, LEX nr 1322011; wyrok SA w Ł. (...) z dnia 5 czerwca 2013 r., I ACa 50/13, LEX nr 1345548; wyrok SA w Ł. (...) z dnia 23 lipca 2013 r., I ACa 90/13, LEX nr 1356578).

Przyjmuje się, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 20 marca 1980 r., II URN 175/79, OSNC 1980, nr 10, poz. 200; uzasadnienie wyroku SN z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000, nr 17, poz. 655; uzasadnienie

postanowienia SN z dnia 15 lutego 2000 r., III CKN 1049/99, LEX nr 51627; uzasadnienie wyroku SN z dnia 16 maja 2000 r., IV CKN 1097/00, LEX nr 52624; uzasadnienie wyroku SN z dnia 29 września 2000 r., V CKN 94/00, LEX nr 52589; uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 listopada 2000 r., IV CKN 1383/00, LEX nr 52544; wyrok SN z dnia 19 czerwca 2001 r., II UKN 423/00, OSNP 2003, nr 5, poz. 137; uzasadnienie wyroku SN z dnia 14 marca 2002 r., IV CKN 859/00, LEX nr 53923; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 1050/00, LEX nr 55499; uzasadnienie wyroku SN z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906; uzasadnienie wyroku SN z dnia 27 września 2002 r., IV CKN 1316/00, LEX nr 80273).

W przedmiotowej sprawie, Sąd uznał dokumenty prywatne złożone przez stronę powodową za wiarygodne, potwierdzające rzeczywisty stan rzeczy, tym bardziej, że zarzuty pozwanej były ogólnikowe. (...) się jedynie na podnoszeniu trudnej sytuacji majątkowej i otwarciu postępowania sanacyjnego, na co pozwana nie przedłożyła żadnych dokumentów. Pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów mogących podważyć wiarygodność, bądź rzetelność złożonego przez stronę powodową wyciągu z ksiąg bankowych, wysokości zadłużenia, które na datę wyrokowania było o wiele wyższe, niż żądana kwota w pozwie. Pozwana nie przedstawiła jakiegokolwiek dokumentu, z którego wynikałoby, że bank cofnął wypowiedzenie, utraciło ono moc, doszło do zawarcia ugody lub restrukturyzacji kredytu. Z tych powodów oraz z uwagi na samą treść zarzutów ostatecznie sąd doszedł do przekonania, że przesłuchanie pozwanej jest zbędne i nie wniesie nic istotnego do sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się w pełni zasadne.

Pozwana jest zobowiązana do zwrotu kwoty kredytu (kapitał i należne odsetki) na podstawie zawartej umowy kredytowej, jak też przepisów prawa bankowego.

Zgodnie z art. 69. 1 ust. 1 ustawy Prawo bankowe- przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie i określać w szczególności:

- 1) strony umowy;
- 2) kwotę i walutę kredytu;
- 3) cel, na który kredyt został udzielony;
- 4) zasady i termin spłaty kredytu;
 - 4a) w przypadku umowy o kredyt denominowany lub indeksowany do waluty innej niż waluta polska, szczegółowe zasady określania sposobów i terminów ustalania kursu wymiany walut, na podstawie którego w szczególności wyliczana jest kwota kredytu, jego transz i rat kapitałowo-odsetkowych oraz zasad przeliczania na walutę wypłaty albo spłaty kredytu;
- 5) wysokość oprocentowania kredytu i warunki jego zmiany;
- 6) sposób zabezpieczenia spłaty kredytu;
- 7) zakres uprawnień banku związanych z kontrolą wykorzystania i spłaty kredytu;
- 8) terminy i sposób postawienia do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych;

9) wysokość prowizji, jeżeli umowa ją przewiduje;

10) warunki dokonywania zmian i rozwiązywania umowy.

W przypadku umowy o kredyt denominowany lub indeksowany do waluty innej niż waluta polska, kredytobiorca może dokonywać spłaty rat kapitałowo-odsetkowych oraz dokonać przedterminowej spłaty pełnej lub częściowej kwoty kredytu bezpośrednio w tej walucie. W tym przypadku w umowie o kredyt określa się także zasady otwarcia i prowadzenia rachunku służącego do gromadzenia środków przeznaczonych na spłatę kredytu oraz zasady dokonywania spłaty za pośrednictwem tego rachunku.

W przedmiotowej sprawie, umowa kredytowa została skutecznie wypowiedziana, po wypowiedzeniu umowy strony nie nawiązały nowego stosunku prawnego kontraktowego z uwagi na p. na cofnięcie wypowiedzenia, czy utraty przez niego mocy. Podstawa faktyczna i podstawa prawna powództwa, jak też wysokość dochodzonych kwot, nie budzi wątpliwości Sądu.

Z uwagi na powyższe uwzględniono żądanie pozwu w całości i utrzymano w mocy na podstawie art. 496 k.p.c. nakaz zapłaty w całości.

W ocenie Sądu, brak jest też podstaw do przyjęcia, że rozłożenie na raty pozwoli pozwanej na spłatę zadłużenia (art. 320 k.p.c.). Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania art. 320 k.p.c. i rozłożenia świadczenia na raty. Wskazywany przepis wprowadza szczególną zasadę wyrokowania dotyczącą przedmiotu orzekania, dając sądowi możliwość wydania orzeczenia zasądzającego roszczenie powoda z uwzględnieniem interesów pozwanego w zakresie czasu wykonania wyroku. Jest to tzw. moratorium sędziowskie (por. M. Piekarski, Rozłożenie w wyroku na raty zasądzonego świadczenia, Pal. 1971, nr 5, s. 5).

Rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty albo wyznaczenie odpowiedniego terminu do spełnienia zasądzonego świadczenia jest możliwe tylko "w szczególnie uzasadnionych wypadkach". Takie wypadki zachodzą, jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłoczne lub jednorazowe spełnienie zasądzonego świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody (M. Jędrzejewska (w opracowaniu J. Gudowskiego) (w:) Kodeks postępowania cywilnego..., t. 2, red. T. Ereciński, s. 35; zob. też E. Gapska, Czynności..., s. 134; A. Góra-Błaszczkowska, Orzeczenia..., s. 40; M. Uliasz, Kodeks postępowania cywilnego..., s. 422).

W orzecznictwie przyjęto natomiast, że skoro w świetle art. 320 k.p.c. rozłożenie świadczenia na raty może nastąpić jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach - to możliwość taka nie istnieje w sytuacji, gdy dochodzone od pozwanego roszczenie pochodzi z czynu niedozwolonego popełnionego umyślnie, w zamiarze uzyskania korzyści majątkowej (wyrok SN z dnia 23 czerwca 1972 r., I CR 599/71, Lex nr 7099). Zapatrywanie to można traktować jako przejaw ogólniejszej tezy, że ochrona, jaką zapewnia pozwanemu art. 320 k.p.c. nie może być stawiana ponad ochronę powoda w procesie cywilnym i wymaga uwzględnienia wszelkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu powoda.

Przepis art. 320 k.p.c. jest procesowej natury, ale w takim zakresie, w jakim pozwala sądowi na modyfikację sposobu i terminu spełnienia świadczenia ma charakter materialnoprawny (por. M. Piekarski, Rozłożenie..., s. 5 i n.; L. Stecki, Glosa do uchwały siedmiu sędziów SN z dnia 22 września 1970 r., OSPiKA 1971, z. 11, poz. 202; P. Telenga (w:) Kodeks postępowania cywilnego..., red. A. Jakubecki, s. 388). W wyroku SN z dnia 26 kwietnia 2006 r., V CSK 20/06, Lex nr 198525, Sąd Najwyższy stwierdził wręcz, że art. 320 k.p.c. jest przede wszystkim normą z zakresu prawa materialnego.

O rozłożeniu zasądzonego świadczenia na raty albo o wyznaczeniu odpowiedniego terminu do spełnienia świadczenia sąd może orzec na wniosek albo z urzędu. W przypadku nieustosunkowania się przez sąd do wniosku strony strona może żądać uzupełnienia wyroku na podstawie art. 351 § 1 k.p.c. (M. Jędrzejewska (w opracowaniu J. Gudowskiego) (w:) Kodeks postępowania cywilnego..., t. 2, red. T. Ereciński, s. 37; K. Piasecki (w:) Kodeks postępowania cywilnego..., t. 1, red. K. Piasecki, s. 1503). Jednakże odmowa rozłożenia świadczenia na raty albo wyznaczenia terminu do

spełnienia świadczenia nie wymaga odrębnego orzeczenia w sentencji wyroku, lecz powinna być umotywowana w uzasadnieniu (K. Piasecki (w:) Kodeks postępowania cywilnego..., t. 1, red. K. Piasecki, s. 1504).

Oceniając wniosek pozwanej o rozłożenie świadczenia na raty należy podnieść, że pozwana przeoczyła w zupełności interes prawny i majątkowy powoda, który udzielił kredytu, nie otrzymał spłaty i swojej wierzytelności musi dochodzić na drodze postępowania sądowego, mimo wielokrotnych wezwań do zapłaty należności i chęci ugodowego rozwiązania sporu. Nadal pozwana długu nie spełniła nawet w części. Powód jest przedsiębiorcą, nie może bezzwrotnie kredytować działalności gospodarczej pozwanej i musi również zadbać o swój wynik finansowy i zagwarantowanie środków finansowych na swoją działalność.

Zgodnie z dominującym poglądem wyrażanym w doktrynie i orzecznictwie ochrona, jaką zapewnia pozwanemu dłużnikowi art. 320 k.p.c. nie może być stawiana ponad ochronę wierzyciela w procesie cywilnym (por. np. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 3 kwietnia 2014 r., sygn. akt V CSK 302/12, L.; wyrok Sądu Apelacyjnego w Ł. (...), I Wydział Cywilny z dnia 6 marca 2014 r., sygn. akt I ACa 1211/13, L.; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, I Wydział Cywilny z dnia 10 lutego 2015 r., sygn. akt I ACa 699/14, L.; wyrok Sądu Apelacyjnego w Ł. (...), I Wydział Cywilny z dnia 18 marca 2015 r., sygn. akt I ACa 1322/14, L.).

Pozwana zaciągając własne zobowiązania, musi kalkulować jako przedsiębiorca, czy będzie miała pokrycie w środkach finansowych na ich zaspokojenie, przewidywać rezerwę finansową na wypadek niespełnienia świadczeń przez jej wierzycieli, czy też wnikliwiej oceniać swoją zdolność kredytową, tak by w określonych sytuacjach skorzystać z kredytowania działalności przez bank. Pozwana musi realnie oceniać swoje możliwości majątkowe, finansowe. Pozwana musiała zdawać sobie sprawę, że zaciąga zobowiązania znacznej wartości, a terminy spłaty są jasno określone. Trafnie powodowa Spółka podnosi, że pozwana powołuje się na swoją trudną sytuację finansową, otwarcie postępowania sanacyjnego, jednakże w swoich twierdzeniach opiera się na ogólnikach. Pozwana nie spłaciła mimo deklaracji nawet części obciążającego ją zadłużenia, w toku procesu nie przedstawiła żadnych dowodów na toczące się postępowanie sanacyjne, nie zaproponowała realnego planu spłaty zadłużenia. Stąd też jej deklaracje w kwestii spłaty długu na raty należało uznać za iluzoryczne, podniesione na użytek tej sprawy.

O kosztach procesu w Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., obciążając nimi pozwaną jedynie w zakresie kosztów należnych powodowi w nakazie zapłaty. Z uwagi na sytuację majątkową pozwanej, która nie zmieniła się na datę wyrokowania, Sąd nie obciążył pozwanej częścią kosztów sądowych, a wynagrodzenie pełnomocnika działającego z urzędu przejął na rachunek Skarbu Państwa (rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 listopada 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu – par. 8 pkt 6).

ZARZĄDZENIE

1. odnotować,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej,
3. uzasadnienie sporządzone przez sędziego.
4. Po odnotowaniu zwrot akt do sędziego-do rozpoznania wniosek o wstrzymanie wykonania nakazu zapłaty.